

Ведмідь-пасічник (1864—1872)

Глібов Леонід Іванович

У темнім лісі, за горами,
Зібравсь усякий звір:
Вовки, лисиці з ховрахами,
Зайці дурні, шкодливий тхір
І ще там деяких чимало
Безпечно в лісі панувало.
Була і пасіка у них...
Нехай, мов, люди не гордують,
Що тільки все вони мудрують
У хуторах своїх!
От радиться громада стала —
Кому б то пасічником быть?
Лисичка зараз і вгадала:
«Ведмедика кликнуть!»
Послухали і по-дурному
Постановили, що нікому
Так не впадає, як йому.
Не то розумний — дурень знає
І скаже світові всьому,
Як скрізь Ведмідь той мед тягає,—
Так де тобі! І не кажи,—
Себе, мов, стережи!
Почав Ведмідь хазяйнувати,
У пасіці порядкувати:
Щодня він мед тягав
Та в берлозі ховав.
Дознались, кинулись до його —
І меду не знайшли нічого...
До суду потягли,
Прогнали злодія старого
Та ще й приказ дали:
Заперти бісового сина
На цілу зиму в берлозі.
Ведмедика лиха година:
Зарився у лозі,
Дарма, про все йому байдуже,
Лежить та ласує медком.
«З тобою,— дума,— милий друже,
Нам тільки й жити двом».

Таких Ведмедів на приміті
Ще трохи є у нашому повіті.

[1864—1872]

Постійна адреса: http://ukrlit.org/hlibov_leonid_ivanovych/vedmid_pasichnyk